

SZŐCS GÉZA

TE MENTÉL ÁT A VIZEN?

VERSEK

**KRITERION KÖNYVKIADÓ
BUKAREST 1975**

A BORÍTÓLAPON
PALOTÁS DEZSŐ
GRAFIKÁJA

I. rész
idő és kovács

A VILÁGSÓLYOM SZEME

(December és január között, két év közötti pillanatban, már nem idén, még nem jövőben, még nem idén, már nem tavaly.)

Az itt következő szövegek nem versek: annál kevesebbek is, többek is. Formájuk: egyenlő szótagszámú sorokba tördelt próza. Tökéletlenségük nem szándékolt, a szerző hozzánemértéséből fakad.

A KÉRDÉS

kint – érzed-e – mintha sóhaj vagy lehelet
inogna ég s föld közt mint a lélek

nézd ablakok

I
ÚJÉVBEN

Új év nyílt föl látod az utakon
az utak tetején nagy hóbivalyok
vágatnak végig nyomukban zsvajog
a fagy sistereg és a kutakon

a bölcs kútmélyeken megállt a jég
s biztosan most a kút jegére fagyott
a tükörkép is amit a hold hagyott
a templomkert kútjában; a nagy ég

üres volt s a kútban mégis ott lapult
a hold mása fénygömb kissé belapult –
a vén víz magában felejtette

képét (s kék árnyakat) néztük ragyogott
s a rózsát amit adtam szórakozott
kezed boldog kezed elejtette

hat

II HÁROM MEDVE DÖRMÖGÖTT

**Mottó : Eszünkbe, szívünkbe nyílik
befeleg az űr, a végtelen**

Kék árnyak sora – s hol a télbe tellett
idő? a kékes hófelhővé váltott
idő hol van hol? vagy úgy kiválott
a dolgokból mint holtból a lehetet?

Igen, már csak a kék árnyak maradtak?
Lefolyt az idő az álom mögött
hallgató kútba mindig dörögött
három árnymedve ottan: – s mézet adtak

pedig ők vigyáztak a kútfedőre,
álomalatti kútnak három űre –
ide szállok le az emlékezet

alá a hidegbe néha s túl fagyos
találkozunk ott vagy te is félsz nagyon
nagyon szorítja kezem két kezéd

III
MIÉRT FÉLSZ MÉG MINDIG AZ ŐSZTŐL?
MONDJAM EL: LÁTTAM ŐT TÉLEN IS

Az ősz ott üldögél víz széle mellett
lába elé rózsából garmadát
rakott előbb felét majd harmadát
elégetgeti szép lassan; és kellett

piszkálnia folyvást hisz oly kialvó – –
tőle félsz ? megsimítlak *mint meleg*
hóföldek fölött átfutó szelek
mély sóhajából hó alatt az alvó

zöld mentamezők, úgy megsimítalak
csak ennyit érzel hisz elringattalak
én kedves hányszor hunyd le már de szép

a szemed mint az Úrvacsora-ostyán
csillogó hús borcsepp a zöld borostyán
– hogy kárba vész a szó a szép beszéd – –

SZAKADT PAPÍR A LAPOK KÖZÖTT

szív
veszt el
terem ben
ólmot öntünk
bál zaj szilveszter
kor két p sszekoccan
é csendül
jd csend ül
lélek se moccan
 olyan a tiszta rím
ütemez tatam, tiram-tarim

IV
A SZOMORÚSÁG A CSUTAKON

A szomorúság is egy csutakon
ingatja fejét téli napra kiült
a nagyszemű bánat nézi a kihült
 eget néz minket is ül csupaszon

s didereg. Látja: az ég üvegét
jégvirág futotta be mint a sárkány
elsötétült s keskeny világos párkány
csak szélén maradt: a hegy süvegét

– abroncs a fehér hordót – körbejárja – –
– úgy elöntött porhanyó havak árja
mindent – picike lámpa lengeti

zöld fényét a kertben most úgy cikázik
a hó körötte hogy cikázhat fázik
a tél is önmagát melengeti.

A SZAKADT PAPÍR MÁSIK OLDALA
(Odüsszeia, XI. ének; ford. Devecseri Gábor)

- 20 a kost meg a párját
vittük
- 26 körbe italt is töltöttek valamennyi halottnak,
tejzel mézet előbb, azután édes boritalt is
- 35 fogtam az állatokat, nyakuk elmetszettem azonnal,
folyt feketén a gödörbe a vér, gyülekeztek az
elhunyt
holtak lelkei mély Ereboszból, sűrű csapatban
- 95 Menj a gödörtől már és vond el a jóhegyű kardot,
hadd ízleljem a vért
- 98 Ivott a sötétlő
vérből

V
SZŐLŐHEGY

Ott voltunk mi az őszi kóstolón
eljönnek ide mind tódulnak egyre
s mikor már félig este dőlt a hegyre
sok fáklya ég nagy hajjal füstölön

hegy oldalában – mind ide gyűltek
s lobog az öröm valamint a lángok
minket is hívtak játsszunk ispilángot
s ó nagyléptű tánc egybevegyültek

mind a nagy örömben s Újbor Komához
dalolni hívtak jönni lakomához
hívtak őszi napon a szabadban

jóhegyű kések alá vén kost tolni
őszi nap mikor mentek bort kóstolni
sokan a hegyre sűrű csapatban

VI FÖLFOGNI?

Mirajtunk volt a szüreti koszorú
irigyeltek is („szép pár”); hogy csahol
ó az irigység! szüreten ahol
mint sikoltó szürke arc gyors köszörű

fényesíti a jóhegyű kés élet
– kost megölni annyi csak mint pókot –
vért kóstol az árny s az élő csókot
mást-mást: ki élet ízét ki halálét –

Nézd a részegség ők ők hogy mulatnak
hogyan nincs már bennem nyoma ámulatnak
akad, ki józanságban visszavisz?

ők ők akik vért isznak egykor ugyan-
csak ha majd akad ak- ha akad ugyan
Odüsszeusz derék Odüsszeusz

VII

MONDJÁK: FÖLFOGNI AZ ELMÚLÁST

(Az ősz a szőlőhegyen csak mi láttuk)

De azóta a lélek oly szomorú
azóta hogy a két-füle-szétáll
emberkét láttuk félsz te – bár *sétál*
csak ő míg kis tehenei homorú

ég alatt keserű füveket rágnak –
– mint vizek alatti füst forgácsa
szemedben oly áramló forgása
a csiszolt szikrájú szomorúságnak –

mert ott volt az ősz: ujjnyi rőtszakállú
emberke fuvolával hegyes állú
nem látja senki őt de köpenye

mindent befed – s jár ő mint lámpagyújtó
levéltől levélig ég szörnyű gyújtó
ég kezében kis lámpakoponya

VIII
A HARAG NAPJAI

Míg az elme himbálja fontolón
nevedet az álomalatti kútban
mint öreg szél a templomkerti útban
a lámpát mint sosem volt hintalón

holt gyermek árnya inog nesztelen –
himbálja *neved* kicsi zöld világgal
égő lámpa tölcséres zöld virággal
benőtt lámpa – az elme – hasztalan

himbálja lassúdan – s a bocsánatot;
addig a lent motoszkáló bánatot
az (ön)vád tükörré oldja melyen

arcod elmerült fénnel beporozza
kis lámpa s a zöldet megsokszorozza
szemedben s a könnyet is a mélyén

IX

Jaj mi lesz velünk, ha itt az éjszaka?
Az éj amelyből többet nem kelünk
kedvesem jaj akkor mi lesz? szemünk
zöldje úgy megtörik? mint az északi

üres tereken egyedül ballagó
agancsos a végtelen estében
ha elbotlik utolszor s estében
megdől az agancsa hegyén billegő

zöld szilánk megdől meginog s az ürbe
röppen: az utolsó szikra a görbe
északi fényből megmaradt szilánk –

szemünk fénye: mi s lelkünk eltávozik
a nagy hidegbe – így? s mivé változik
szemünkből a zöldszínű játszi láng?

X
SZÍVED MEGNYUGSZIK MAJD,

majd megnyugszik (éj a hold időszak,
szíved szobáit megtölti fénye
s megtelik tested ékes edénye
oly könnyűvé, – és úgy érzed megszakad

meleg szíved, a hold puha, olvadó
fényével telt szíved); és megnyugszik
a félés benned: hamvába nyugszik
a pirosnak tüze is az olvadó

vércseppen; s úgy örülök, hogy fellelem
szemedben az immár alvó félelem
füstje helyén a rám figyelmező

csillogást – – öröklét lehelete kint
öröklét simítását érzed-e mint
futó kék szeleket mentamező

XIII

A mindigleni éjben ragyogunk mert
ott leszünk mi épp a dolgok héján
s utazunk majd egyetlen karóján
a Héjnak s járjuk úgy majd mi nem-ismert

szeletét a Héjnak az áthatatlan
soha be nem járt sima végtelen
pályákat mint az ős üvegtelen
számlap nélküli óra láthatatlan

mutatójának örök hegye, hiszed?
hinned kell benne: szépséged átviszed
áthozod oda is és mindenek

lelke mi leszünk a dolgok héjának
holdja; s halk esői az űr mélyének
finom fényporral úgy behintenek –

XIV

Hold leszünk, s mert örök lesz az éjjel,
sötét lesz: minden héj alatt ott lakik
a sötét, mert gyűjtik apró valakik
a héjak alá mindig, s a héjjal

maguk is betakarják – s bár semmi
nem lesz majd, csak az árnymedvék rohannak:
*nem lenni is csak egy alakja annak,
amit, bár nincs, úgy neveznek, lenni.*

S rájövünk, mikor a kezed megtalálom:
a kútban vagyunk megint, lent az álom
alatt, fölöttünk álom s felette

az álom fölötti világ, amelyben
álltunk egyszer a kútszélen, s a mélyben
a Hold ült: az idő ott feledte –

XV
DE IMMORTALITATE AMORIS

Új év nyílt föl látod az utakon
Kék árnyak sora s hol a télbe tellett
Az ősz: ott üldögél víz széle mellett
A szomorúság is egy csutakon.

Ott voltunk mi az őszi kóston
Mirajtunk volt a szüreti koszorú
De azóta a lélek oly szomorú
Míg az elme himbálja fontolón:

Jaj, mi lesz velünk, ha itt az éjszaka, –
Majd megnyugszik: *ÉJ A HOLD IDŐSZAKA*
S megmaradunk mi együtt az éjjel

Oly örökön, mit halandó nem ismert:
A mindigleni éjben ragyogunk mert
Hold leszünk s mert örök lesz az éjjel.

Becsukódott mostan az év akár az óriási kagyló
hang nélkül
zárult össze mögöttünk roppant szája éles peremű
szája hogy
kiléptünk belőle az utolsó percben
ám megtart egyszer majd az év
benne maradunk örökre mi ketten megőriz
minket az idő

*

(Boldog Újévet hát neked kedves, mostan, hogy
tizennyolc év kusza rengetegéből kiléptünk
kézenfogva az új év nagy tereire, egyformák
vagyunk, egyidősek is mi ketten; látom magunkat
amott a szikrázó vizek mellett, az év közepén,
átlátszó arany rögökkel dobál minket a Nap,
szétporlanak rajtunk: két gyermek, haszon-
talanok, – egyformán s egyidősen,
tizenkilenc te, én egy híján húsz)

A TALAJPÁPA

Mint törött s rongyos szótagok
olykor én is föl-fölbukom
sóbánya-tárnák torkain
mikor majd ez lesz otthonom:
gránit takarók ércszögek
gyűrődő vizek fűrtjei
kaolin húsa halfehér
csúszkáló homokfellegek
a kürt csövén kiütve dér
meggömbülve elszórva lent
a feltámadás kürtjei
mint négyberobbant szótagok
én is majd néha fölbukom.

Vacogni nem fogok kivarr
engem a só mint Stendhal ágát
úgy járom majd mint csont-ikon
a csenddel bélelt kő világát.

Déli órákban hol járok majd az mutatja:
elsápad úgy a fal fölöttem mintha fázna
kő-arcán mintha napfolt hullna át
kőmélyi Nap sugárzó ellen-árnya
várja sohasem jövő hajnalát
lent bolygó tüskés égitestfej-árva.

*Mert annak a sorsa telt be rajta
ki az örök szerelmet akarta.*

huszonkettő

II. rész az Ég Temploma először

HEAVEN'S TEMPLE

Miért, hogy ez a nyárszép tavasz...

– Ennek a tavasznak *helyettem* ki örül ? –

...hogy ennek a tavasznak

boldog és részeg poszméhei susogása s kék szele:
arcomat

simító gyolcsa foszló felhője

csak szomorúságot okoz.

Mert nemhogy feledtesse oltsa:

de növeli hősín bánatomat minden ragyogása
meleg illata ennek a csiklandó tavasznak.

Ez itt az Ég Temploma.

Adok neked egy felhőt.

Kell?

Neked adom ezt a bagoly alakút,

Kréta világos ege alól knosszoszi szelek által idefűtt
mennyei selymet.

Íme aluszik még a májusi földben

a leánykököröcsin gyökerének lila és édes mérge.

A Láthatár óriás-madarának szárnya alatt

lűktet a csend figyel. Fényes méhek bontogatják

a virágserlegekbe csukott időt: lábukra

hímporos idő-szemecskék ragadnak

lassú repüléssel elviszik őket a Rukh hegyén túl

Gilgames sohanemlátott kaptárába.
A zsongó Idő-Kaptár pillanatai néha
szövődnek csak bele az idő ráncos szövetébe:
ezek a szerelem pillanatai –
viszik a virágporos időt a méhek énekük
most mind messzibbé válik szemükben
már föl-fölvillan az őszi
darazsakéban remegő félelem.
Miért feketébb ma minden árnyék?
S ez a világosság...
...Mert ilyen csak a Sátán sötéten göndörödő
szőrét beporzó verőfény...

A réten most füst-ügetéssel tovakocogott egy egykori
ritter
a szerelem ősrégi s ködös keserűségét motyogva
maga elé.
Gilgames méhei eltűntek a tisztásról. Csend van s
a levegőben csak a tavaszi kígyófiókák nyelvének
remegése érzik.
És kék szerenád lobog a levegőben.

Talán a percről percre kisebbedő Nap bánatot is
áraszt magából.
A fénybe rejtőzve érkezik a rétre s
belém ivódik a fénnel együtt mint aszúval locsolt
homokba
a borba rejtőzött részegség.
Áttetszőn szital a szomorúság a réten
mint szállongó hópelyhek árnyéka vakító
fehér falon.

huszonnégy

Nocsak nocsak – mondta
Vipera Nagybácsi –
hej te
kígyó kígyó kígyó kígyó kígyó kígyó kí-gyó...
ott
mozog
valami
 psszt!
 hé ! te ! (suttog)
Holló-Pap gyorsan tovarebbent.

A Kék Szerenád most egyre jobban halkul
(o spanish blue of the Heaven's Temple)

Ám most
hogy bújt hatalmak
a sós felhőket lakáj-szelekkel
mind tornyosabbá rakatják, egyre súlyosabbá,
megremegnek a falábú vízparti rekettyék.
S mélyen elrejtí magát a Bükk tavi kislánya,
 Bazsalikom.
Már alig érezni,
olyan a Kék Szerenád.
Bazsalikom hosszú hajú lány,
Bazsalikom ékszere nád,
nád bársonyán nádi csillag.
Bazsalikom félhold-szemű lány.
Ó ég-templomi spanyol kékség.
A levegő látlan útjai most üresek,
csak egyiken van némi élet,
bukdácsoló, nagy, nehézkes lég-batár
 (– s csak egy károgás –)
a felhők alatt kullogó madár.

*Mint viharban
az ordító menny fogsora közé szorult holló vergődése
a kettérepedt ég részébe fogva
olyan
két ütés között meglapuló létem
a döngő idő mozsarában.*

*Még kétszer ennyi, mint amennyit éltem,
és hajam olyan lesz, mint a sarki nyúlé
mert mindig permetez a halál fehér korma rám
és jaj mint sikos halat éhes kormorán
elnyelnek engem hideg nyílásai az időnek.*

És ím a Kék Szerenád vége.
Óriás-Horizont-Madár most
szárnyát fölemelte magasra,
s másik szárnyát, a porosz-feketét kiterítette.
Nincs már csak fenn az úszó Arany Kaptár
s a csillagok: ezüst méhek az ég sötét vizébe fúlva.

Ha egyszer este
nyílik a temetőkapu,
és két ember halad el melletted rád ügyet se vetve,
gondolj arra: másnap jönnöd kell a Kertbe –
szaladj föl, s egy illatos fa alatt meghúzódó
vén padot találsz; s ha alkonyodik, fölkarognak
az iynx madarak a hűvös fák közt.
S nemsokára már csak a kék victoria regia lobog
közepén
a rétnék, előbújik füvekből és fákból a sötétség,
apró sötétségcseppek szivárognak le a virágok szirmán,
s kiüt a sötétség, mint nehéz illat a keleti országból
ideszármazott tölgyfa levelén.

huszonhat

És örült énekbe kezdenek a rekedt,
holdfényivó inyx madarak a fák közt,
– reggelre a fényt mind megisszák –
ollós csőrük mohón kitéve, s ott fenn
ragyog, világol a halottak arany Napja.

Hogy borzadó szívvel szalad el a bátor
szerelmes fiú is, hosszú pilláival verdesve,
elszalad, gyerekkora Kertjét
örökre háta mögött hagyja.

KÖVEK NAPFOLTJA RAJTUNK
IDŐTÁJFUN-SZONETT

Agyonlőtt pók lebukik maga-szőtt kötélén
éjfél után villanás: sárga sas sikoltoz
csillag döng a háztetőn Menyét bácsi bort hoz
ne nézz ki az ablakon füst susog a téren.

Ne nézz ki az ablakon füst suhog a téren –
nagy magányos kővihar minket úgy befoltoz
s hiába is szólanánk – szólj akár a holthoz :
„MARADJ VELÜNK NYÁRIDŐNK LÉGY
VELÜNK A TÉLEN” –

Nyárral úszó dáridód oly rövidre szabva
borda-állkapocsba zárt puha dob dobogja:
beég a nyár összehull – szénatollú boglya.

Ajtód előtt álldogál az ég tükör-baglya
benne úszik arcod úgy mintha átsuhanna
két szó rajta két madár mondja Anna Anna.

A TÜKÖRBAGOLYRÓL ÉS A HOMLOK KÖZEPÉN LEVŐ ÖSSZEMRŐL

Mikor felgyújtott baglyok tükörbeszegzett képmása
verdes

lángok bolyhos vizeiben ázva, a lágy
tükör tornácaiban, a doromboló
tükörben

mintha naplemente fröcskölne
kihull belőle a visszfény s lüktet
a falon, pirosan pislog a kés,
beléd dobálja puha képmásait: ilyenkor
*úgy érzed, zsugorodnak benned a sirályok
s homlokodba fölnyílt szemedbe alga hull.*

III. rész
a lehetetlen és a tegnap

A HAHOTA

(Madárijesztő árnyéka kórókon)

Láttam: piros az arcod.

1

mert tudom én, kedves,
minden gondolatod most százfele hull szét,
mint az ős terek lassú és tarajos nevetése,
suttogó hullámként ha hozzánk verődik
s szétporlik rajtunk, november mezőinek két sétáló,
sötét nagymadarán,
és minden gondolatod most:
mint novemberben az árnyékos földön
a madárijesztő száraz és iszonyú nevetése
kétségbeesett nevetése
kétségbeesett nevetése

2

Most sok szél is elindul,
nagy pókokat keresnek a földeken.

harminc

3

Visszajövök én, hidd el, te vigyázzál magadra,
ameddig nem vagyok
ittén, azután majd ügyelek én rád. És tudnod kell
azt is:

a Professzort megveri,
sok és nehéz kézzel veri meg a sorsa.
Hagyd,
alma dobog az ő szíve helyén
s már beleköltöttek a férgek,
nem sok, és legbelül rágják: tudja ő is.

4

A szél sötét köhögése a tarlón.

5

Igen, teleszívta magát a nyárban a föld: a me-
leggel és súlyos fénnel és ó ragyogással
és nehéz mérget érlelt a nyár a földben,
mint feketefogacskás álmot a dinnye lázas, piros
agyában,
ravasz levelet érlelt a hideg, krokodilzöld bőr alatt –:
piros mérget érlelt a nyár a földben.

6

A föld mérgét lassan
felszívják mostan a fák, levelük piros lesz s beteg.

Te, mint virág, vigyázz magadra ezért,
föld ne szívod magadba a föld piros lázát.

7

Az arcod piros volt,
attól talán: a föld mérgéből egy kevés már
benned kering, s az arcod belülről,
miként a lámpát, kivilágította.

Vigyázol magadra, igaz ?

– Nagyon különös ez: egyszárnyú madár, ki repülni csak úgy tud, ha kettő összefogózik, egybesimul –: apró kezükkel egybefogóznak, úgy verdes a szárnyuk, két félszárny, az viszi őket, s úgy hat: egyetlenek ők, nem két fél.

= Akkor kimentünk a mezőre. Kézenfogva mentünk, és olyanok voltunk, mint a föld két szeme. Még látszottak az árnyékok is, noha sötétedett már, és olyan volt a csend a mezőn, mint földre simuló szövet. De látszott, hogy egy helyt fölpúposodott a szövet, mintha valami földi polip lett volna alatta, vagy kilenc hosszú és összebogozott kígyó. Ott, ott – mutattad. Ki nevet, kérdezted tőlem. A madárijesztő nevetett.

harminckettő

BÁTYÁM, NIN

Bátyám, Nin, a nagy fennsík peremén lakott,
a legperemén,
alatta a felső völgy, a legfelső, ahol ma a néha erre
s újra erre járó mormogó lámák lábnyomát
új hó fedi el minduntalan. Este mindig,
mint fehér oroszlánokat, kergette
a felhőket a fennsíkon végig Nin, a bátyám.

Így élt ő a fennsíkon hideg krizantémok között.
Egy éjjel
a Buha Mangna tó partján aludt a bátyám,
Nin, feje fölött a hallgatás,
s a Szem, az Ég ágán növő-fogyó
sárga Hold, az égi bogycsók. Aludt Nin, a bátyám,
bátyám, ki meg sem született, s a Holdból
fürge kis szörnyeteg jött alá pókszálfonálon,
gubancos, fényes bozontú törpepók vagy ember, bebújt
bátyám fülén, s fejében valamit elmozgatott, aztán
dúdolva visszament a Holdba.

*

(Azontúl mindig éjszaka,
ha kerekre nyílt az égi sárga Szem
és tágan nézte őt: a bátyám,
ez a rám hasonló *drága gyermek*,
bűvölten ment a telehold
után, és magában énekelte:
öreggé vált a Hold megint,
Hold-Hold, Öreghold,

és ment megint a Hold után, a világ tetején
keresztül,
végig a fennsík pe-
reméig, és néha oly magasra nőtt,
hogy maga volt a fennség.
És egyszer így, mikor megállani
már nem tudott a szélen,
örökre eltűnt onnan Nin, a bátyám,
ki meg sem született.
És sokkal később így szólt hozzám
egy napon:
öcsém, szüless te meg,
és légy elsőszülött!)

IV. rész

Írjon Ön is allegóriát !

**AZT HISZEM, A FEHÉR KÖVÖN ALUDTAM,
AZ ÁLMOK NÉPÉNEK KÖZEPETTE***

(MESE GYERMEKEKNEK)

- Piros halász, mit csinálsz ?
- Fuvolázni fogok én.
- S miért az én fülemben kócot nem teszel?
- Hogy jobban tudd hallani.

Itt, a Kormos-folyó partján ült
a piros halász mindig, s hallgatta a nagyodvú
meggyfa alól
a távoli árnyakat: hollószőrű farkasok
édes hangjukon naphosszat kiabáltak.

Lángoló, óriási pipacsok nőttek a parton.
S a kunyhó padlásfeljárójában lakott
Algernon, a törpe,
a kéményben pedig ketten:
Nevermore, a holló
és Kornélka, aki mindig
mérgeggombát süített és rablópecsenyét.
Néha kisodródtak a partra
a Kormos-folyó ragyogó s hallgatag medúzái.
Szörnyen apró volt minden:
a halász, a kunyhó, a csörgőkígyók, a százéves
meggyfa, a bárka
és én is. Csak a mákok voltak óriásiak.

* Philopatris XXI. L. Anatole France: „Úgy látszik, hogy a fehér kövön aludtál...”
Lásd továbbá Weöres: *Egérrágta mese*

Dicsekedett a kígyókkal, és néhanap fuvolázott nekik.

Különös kígyók:

szempillájuk volt és meleg vérük.

Ezek a csörgőkígyók mákot ettek.

Itatott, etetett a piros emberke engem.

Mindig, ha fuvolázott,

kóccal tömte be fülét s az enyémet: jobban

hallok így, mondta. Kértem a fuvolát, de sohasem

adta. Egy nap azután intett nekem

a Kormos-folyó menti halász,

elindultunk, s egy helyen a piros, gonosz ember

fülébe kócot tett, fuvolázni

kezdet, és jaj,

különös kígyóvá lettem,

szempillám volt és meleg vérem,

szempillám és meleg vérem

Kormos-folyó menti halász

egymagában éldegélt,

hallgatta a nagyodvú meggyfa alól

hogy kiabálnak a hollószőrű árnyak.

Ó, egy nap azután a Kormos-folyó halásza

halászni indult, s az Elátkozottat,

az Utolsó Kérdés Halát, a vén s

már aluszékony, kopasz haresát

tágra nyílt szemű hálóval a vízből kiemelte.

Ráncos bogyók nőttek a folyó kemény partján.

És bólogattak a mákok.

Másnap az ég tetején rohanó sasok s rézbaglyok

közönyös szeme

harminchat

fölfénylett, mint üvegen a nap, amikor látták, hogy
a parton
az alvó kígyók között egy piros kígyó is alszik
összetekeredve.

De nincs, aki fuvolázzon nekünk.
És nem tudni, mi lett
Algernonnal, a törpével,
Nevermore-ral, a hollóval,
és Kornélkával, aki mindig
mérgeggombát sütött és rablópecsenyéket.

A VISSZATÉRÉS

Ahonnán tekintetét elviszi:
mint ollóval-metszett patyolat
elvágott függönyként zuhan le
járdára rogyyan a vakolat
s alóla magasba-riadnak
a Falfestés Alatti Madarak.

Ím vasló hever az utcán négy lába égnek mered.

Megy tovább : amerre elhalad
kóc sercen bent a tükrökön
s Szent Elmo tüze játszogat
ugrál a csipkebokrokon
nyelvecskék csiklandják belülről
a megskalpolt vörös házakat.

*Kiér a térre ahol széthasadt
vasszobor fekszik hallgatag hanyatt
bezúzott arcában két bogyó úgy remeg
mint forró vaslapon hideg eperszemek !
talpa érzi, a teret benötte rég a Fű.*

Ott áll a városban egyedül
valaki gégéjén kaparász
*arcán felborult fűmosoly
begömbült ujjal hegedül*
koponyatornácára dér zuhog
kinőnek rajta agyar-jégcsapok
érzi lábát benötte már a Fű
s arcában két kavics úgy ragyog
mint forró vaslapon hideg eperszemek.

harmincnyolc

V. rész

who's who ?

Sz.G.

Hosszú jégen hanyatlanak végig az alvásba hullók,
szél nem zörget ott semmit, s a merev ég világossága
nem zuhog: áll.

A jég alatt vonuló sötétség ragyogásából sem nyílnak
fel tölcser-szemei forgó örvényeknek, nem nyílnak
ilyen vízivirágok a hullám nélküli nemlét arcán.

Elválnak az alvóktól a lelkek, mint a buborék,
kószálnak úszva a jég alatt, akár a gömb is erre-arra,
mint medúzák, ragyogó, sötét folyadékban. Jaj,
az alvók

lelküket a halálba merítik.

Ó, az alvók a lét jegére, ó, hogy kifeküdtek.

És látni néha azt is: hogy magyalbogyóként a lélek
a nemlét vizében összeroppan.

S mikor az ébredés vízikakasa szólal,
testéhez minden lélek visszatér, csak annak lelke
nem jön,

kit álmában ért halála.

Itt fekszenek ők a merev napsütésben,
itt fekszenek mind a holtak és az alvók.

Egy napon,
mikor nem őrzött engem gyertya, sem a kedves szeme,
és ott feküdtem én is, elkószált a lelkem,

el is vészett, s mikor a vízikakas szólalt, másnak
lelke tért meg hozzám, Szőcs Géza lelke

(és elaludni mindig úgy, hogy hátha –)

ó jaj, Szőcs Géza elcserélte velem a lelkét,
velem, ki nem tudom már nevem sem

A QUETZALCOATLI KOPORSÓKÉSZÍTŐ

így szólt egy este a feleségéhez:

– Figyeled? hogy

csattog az élet ablakain

s fön, kinn a cserepek tükörén is és oldalt

hogy tekereghet

a falakon sugarak patkóinak dobogó dobogó futótüze

sárga

sárga futótüze kop-kop

– verdesi verdesi egyre

vissza-visszahullva döng

döng darázsdédköd füstbuzogánya,

porzik, fölszáll, s lecsap mint a kánya.

Haj, ma hajnalban elsorvadt a kertben

az utolsó szál datura is, lúdláncot fújt a huzat az

égen,

vitte őket: mint az ostor, kihajtá őket a templomból,

de lent, a kerítés körül

Talp Anyó settenkedett

– Talp Anyó, Méh Apó,

egér, egér, miért sírtál,

mért neveltél, hogyha sírtál,

egér-begér, gyere ki,

ég a házunk ideki. ..

Soha, igen, soha nem fogok én már a kék almákból

enni?

a fekete posztóval bevont fennsíkokra sem teszem

én már a lábam,

szegény lábam, mikor érsz te a posztófennsík
üvegtömbjei közé,
üvegkoporsók ott és mályvazaj.

És sehol itt egy monostormadár.

A halál idegen tőlem, mert a léten kívül esik,
létem idegen tőlem, mert adatott nékem,
halálom nem az én halálom,
mert létem nem az én létem.

Jaj, ki is vagyok én, magasságos hét menny,
beéjjeledik és ég rajtam a házam –
száraz ingem lesz nekem a föld.

AZ ÍRÓ ÉS A KEREKEK

Milyen az Attiluska:

elindulni tegnap este törpe-utcákon arra ahol
görbe fafogú vaslétra visz az égbe itt
szalad fel néha a vasmacska hogy horgonyként
szakadjon bele

a fekete kemény mederbe amelyben a föld folyik:
hogy úgy induljon el az ember hogy tudja:
megvárja a vasmacskát vigyen föl az égbe –
elindulni míg nem is egy kút a horkoló kertek
torkában kutyaként ordít föl (fele) bugyborékol
s föltör rajta a hang akár az alvadt –

Annak a dolognak ott fönna fénye nem *süt* – igaz ?
legomolyog mint a cigarettából kibúvó
nagy fehér rongysárkány – kimászik.

Bizony az egykori holdállatok sírján
kereszt itt-ott kivetett gyökerek
és lépések

A levegő üregi kígyói az átlátszó testűek
amikor farkukkal fölverték az utacsák porát
nem köhöggett meg Attiluska? a feldörömbölt por
amely
úgy száll föl-föl
mint belülről vert dob bőrére a liszt –

(A félelmet torkodba lopja
kőlabú lovak kőgaloppja.)

Érezted talpad alatt
hogy gomolyognak a földben úszó vándorló felhők
ők akik a sínen túl a homokból kiugornak
s mint roncsok folytatják nem kiszámítható-útjukat
sárga
cél irányában

.....
torkára fagyott a kutaknak a kiáltás
nagy jégtuskó hever most a kutak
gégéjében
vasmacska
nyávog

Ő hosszúnyakú lúddal táncol a sínen
a főnről legomolygó nagyon is erős fényben
tovább
tov

VI. rész
menjünk Szentkeresztbányára

A KÉZ MÉLYSÉGEI ÉS EMLÉKEZETE

A fiú ezt gondolta :

Befeleg alszik a rózsa
szirma szélén csöpp harmat
alszik a világoskék rózsa

A fiú így szólt :

Szerteszakadt gondolataim fűrtje, a roppant
aranykockák, aranygömbök gomolygó, ködös
világosságában megérett
szavak szertegörögtek, amielőtt még
számba vehettem volna, kimondani őket:
befeleg peregték az ürestörzsű többi gondolat
alagútján, lépcsősorok mélyére le, folyosók, mind
lennebb s most
vándorol az értelem utánuk, egyre bennebb.

A lány azt kérdezte:

Szebb vagyok, mint a szőlőmadár?

A fiú így felelt:

hajtsd fejed tenyerembe tenyerembe
most áthallatszík ide a falon túlról
a jövő, nevetés, csörömpölés,
dobogó lábak, kiáltozás :
gyík szalad a falon, fogjátok meg!

És figyeld meg: tenyeremben
forró felhők alatt
kigyúlt gólya száll csóvaként
sárga homokföldek között

kanyargó
befagyott folyó felett
kigyúlt golyák szállnak csóvaként.
Utaznak alattuk velük
a fehér jégen piros foltocskák levelet szél sodor
piros árnyékok sodródnak és meg-megkarcolják a
jégnek alsó
oldalára tapadt rákhalak álmát.

A lány azt mondta :

látod tenyeremben tenyeremben
fölforrt éjszaka áramlik és tetején
hogy görög indája-metszett aranytök! vágat az árral
indák rácsa mögött szaladó ár s a jégbaba könnye –
szomorú, füstölgő máglyák szállnak át az űrben
tenyeremen,
mindenik holdon fölszakad az öt takaró
fekete selyem zsák, és láthatók lesznek *a holdak*
lehunyt, vagy vak szemei: a kráterek,
amelyek ugyanolyan *zártak*, mint a szív ablakai.

A fiú ezt gondolta:

látod, tenyeremben, tenyeremben
a Rózsapók beszötte a hunyt szemeket,
a pókháló és a csukott szemhéjak alól fény
szivárog, kilátszik a szemhéjak mögül az űr
vagy az álom vége,

negyvenhat

mint szőnyeg rojtja az ajtó alól;
a szemre, a lélek zárt ablakára két oldalról hull
az elégett világ:
kintről is a fény, bentől is az álom;
fölnyílik-e tenyeremben a szem? és zárt-e a szív?

A fiú ezt válaszolta:

látod tenyeremben tenyeremben
görbe gerince a tú-vonalaknak hányfele *hajlik*
s íme kezemben a hold is: száz hold vakszeme *kráter*
mind beszövődött, vad pók-rózsa ágboga *tüske*
s tüskés ágbog alól, szövevénye mögül *ki-szivárog*
vas-hang: zöldre leég, száll-robban ezerfele *üszke*
hang: fönt dörgő lánc és csillag hangja *robajlik*
zárt ablakra lehull hava bentől jaj ki *szívére*
? Rózsa vakablak, kéz szeme : kráter zárt *zsalugáter*
szív zárt? lám felnyílt ég ajtaja *csattan*

A lány ezt jelelte :

látod tenyeremben tenyeremben
a tenyerembeli hold túlsó felén
a tó partján piros kövek, szőrük
meg-meglebbenti a fény, mint a lélegzet. Napozó
sátánkák.
Olyan egy holdveréb a fütty végén, mint hajlékony
pálcán
lóbált tollzsákocska; a füttyel kapaszkodik az anyagi
világba.
És a jégbaba lábnyoma a homokban.

Akkor a fiú így válaszolt:

látod tenyeremben tenyeremben

a hold tulsó felén recsegnek a rekedt színek a
szőlőhegyeken,
ők veszik körbe valahol az elrejtett
amfiteátrumot,
a márványlépcsők által keretezett színpadon
kis színészek szavalnak koturnusban, lágy, fekete
köpenyekben és
türkiz sálakban: úgy hullanak a szavak, ahogy
lázás fejben párbeszéd halszavai
cikáznak, végül lehullva: és ezalatt
szétomlanak lent az egykori holdállatok.

Erre a lány így beszélt:

látod tenyeremben az én tenyeremben
sok-sok tükörtermen megy végig egy köpeny és két
magassarkú
cipő, ajtók ki-kivágódnak, becsapódnak,
fönt nagy kőteraszokon sascsőrgés szóródik szét, száraz
gyöngyezüst a teraszokon,
óriásketrecek, törpe lovas jár közöttük, szél fúj és ezért
verdesnek az ajtók, csikorognak,
és közöttük a lovas

A fiú:

hallod tenyeremben tenyeremben
az óceánok hét bölényének rohanását
7 bölény lába dörömböl az óceán medrén
föl-fölszáll lábuk alatt a homok, de akár a
patadobajt is,
a homoklegyezőt maga alá gyúri ismét a mélyvíz
s kisimítja
s a leszálló homok fölött a világos magasban

negyvennyolc

sorba csapódnak ki-be a hideg tenger dörrenő
ajtajai, szárnyak? fönt ég homlokán forgó saskoszorú

A lány:

tenyeremben, tudod tenyeremben
a hold belső oldalán őszinte halak álldogálnak
zümmögő tengerekben
szikraözön lángol föl a törött vízcserépekből,
a bölények sarkára csörömpölve omló víztömbök
szilánkhalmazaiból,
ez néha elvakítja a halakat, de ismét megpuhul
a valószínű víz és
hallgatag halak álldogálnak
suhog rajtuk mint görbe sós kés
kerek tengerek vizének hasadozó vászna
hallod a vizekből fölszakadó nevetést?

A fiú:

Oly szép vagy, mint a szőlőmadár, és
szebb vagy, mint fénylő köntös a napon,
alszol, befele mosolyogsz magadban,
szád szélén csöpp harmat,
alszol, világoskék rózsá.

A lány :

Csókolj meg.

TALÁLKOZNÁNK A HELYTARTÓVAL IS

Gyere, menjünk a Bükkbe, keressünk elhagyott
malmokat.
Én molnár szeretnék lenni – oda vagyok a fehér
ruhákért,
azt meg különösen szeretem, ha fehér por lep be
mindent. Például
mikor annak idején gyermek voltam egy ideig,
Marosvásárhelyen,
sokszor ültem a mészégetőknél:
ezek a mészégetőkemencék közel voltak
a
Kinizsi utcához
– itt lakott Nagyanyám –,
én pedig folyvást a forró, azon kívül fehér porban
játszottam,
mint ahogyan ez eljövendő molnárokhoz talál és illik is.
Másképp viszont
élek-halok a mozdonyokért,
úgyhogy
szerezni fogok a Marsbeli Államvasutaktól egy,
igen, egy mozdonyt. Ezt felszereljük a malomban,
esténként működni fog,
később mint síniautót lehet majd használni –
beutazzuk a világot,
síneken.

*

Vihar előtt óriási malomszélkövek robajlanak le a
Majláth-kút fele a lejtőkön,

hunyorítva megy házába a szénégető, leendő
jóbarátunk, csikorogva
fordulnak, hánykolódnak vízfürtök a föld alatt, azután
csend süketedik a fákra és robajjal távozik egy veréb
valahonnan.

Száraz patakmederben a Helytartó felfele sétál.

NEVED BETŰI ABLAKOK

Június elsején hajad majd beborítja a partot, látom
kagylótörmelék elkeveredve közte és kamillavirágok
megörölt lepkék pernyepora sárgaszőlőinda a parton
fürtök és bent a zöld

édesvízben világos és

óriási és gyors halak:

hajlékony, élő tobozok, pikkelyeik úgy! kifehéredtek,
amíg, mint horgokon, függtek tengermélyi óriásfenyők
ágain. – Közben majd tengeri tehén érkezik, szemében
emlékek, mint varratok,

karcolások az íriszen:

prémes ruhájú emberek

egy déltengeri és mégis havas szigeten a tűz körül
guggolnak: delfint, májat és majmokat sütöttek. Egy
másik parton hajad szétterül, mint értékes fonál ős
vitorlásroncs-agyarak, bordák, víziszörny-állkapcsok
szövőszékének fehér fogsorain. És a lamantin énekel.

Tudod igaz kettőnk élete hányszor és hányféleképp
zajlott le eddig én most jövök rá miközben eddigi
életeink könyvét olvasom hogy csak azokban az éle-
teinkben vehetlek el amelyekben a Malom utca kis
hídján csókolóztunk először. De hát igen a kishidat
lebontották s ezért annyira furcsa érzés mikor át-
szeretnék 000000000 képekönyv
menni rajt 000000000 ben lennén
a és nem m 000000000 k és és ol
ehetünk mé 000000000 lóval levá
gsem jaj e 000000000 gták volna
z a hiányé 000000000 a túlsó pa
rzet minth 000000000 rtot így é
a összemün 000000000 rezzük
mag
ket veszte 000000000 unk mert a
ttük volna 000000000 középső hí
el. Mintha 000000000 d hiányzik

nne
lárva
si lárma

y a csillár forgott
önn összetörnek fűrjei
egőben hánykolódó fűrtjei

llár forgását követték tekintetükkel
ő szemhéját két szem szederrel lezárták
erítsz s felállsz. Kezedben egy csésze óceán
sírástól lamantin-hangtól izzik át a porcelán
ám nem tudom félbeszakasztani át kell hát lépnem

[A betű többi részét elfújta a szél,
elvitte a víz, elrágta a Markoláb. Én
viszont végleg lelepleződtem, hogy a
verset a jobb alsó saroknál kezdem
el, s a bal felsőnél fejezem be.]

a következő betűbe, az S-be, ím itt vagyok, be más is
itt, tudod-e, olyan ez, betűről betűre, mintha öt nagy
szobád lenne ezeket járnám 5 lányszoba és mindenik

őriz belőled valamit
De szobáidban ím a hó:
a szobamélybe hóesés

költözött s mindent belepett: a vörösrézszínű teán
keresztül a csésze aljára hópelyhek gyűlnek. – Vajon
ha egymástól messze kellene élnünk, hinném-e hogy a

közelség mindenre és
mindenre megoldás, de
legalább vigasztalás

lenne: hinném-e? No mindegy, örüljünk hogy együtt s
hogy állandóan együtt lehetünk. Lelkedben a havazás
betakar mindent, lassan az én arcomat is. De jobb is
lenne már egyébről írnom. Pl. olyan ez a betű mintha
kihajolnának belőle gyolcsot lobogtató fegyveresek

Milyen rég nem adtam neked zsályát! Nos indulok is
zsályáért a hódokhoz megyek ebb'a januárba egyedül
a Bükk hódjainál ha találok ó ők mikor kiszáradt a

bükki Nagypatak ötszáz
évvel ezelőtt házaikat
illatos ízes füvekkel

bélelték ki így alusszák hosszas álmukat a hódok a
bükki vízmosások alatt ugyan ki is merné? felverni
őket a Retteneteseket! hiszen csak akire reánéznek

köves döbleccé töpörül
menten. Ó, aztán a
mohos
kőlabdává változottak

hajnalfele egy percet énekelhetnek néha morajt hoz
szél de mennyi mennyi! fű illatozhat a hegy hasában
akármilyen lesz is hozok zsályát: segítenek majd engem
barátaim elsősorban a Borz és a Törpék. Indulok is
szólok én mikor visszajövök hajnalban gondolj reám

KAPKODNÁD TE IS FEJED...

Mint mikor fejednek repül
utcán egy sas s te legfelül
tollakat érzel suhogást
integetést simogatást
puha szárnyakat s ez alatt
kinyílik arcod és alul
érezed a csípést-karmolást
s hogy *belső arcod szétszakad*
mint szerteszagotott palást

és az ütés továbbrepül
benned – tó-gyűrűk – s legfelül
hol *legbelső arcod tükre ül*
úgy érzed telibetalál
a céldobást játszó halál
: ilyenkor úgy érzed magad
mint szekrény amelyben a polc
a poharas polc leszakad

Felocsúdsz a törött örömből és
vigyázva nézel szét magad körül
hallják-e benned a csörömpölést

VII. rész az Ég Temploma másodszer

ANNABELLE ÉS A BETYÁR

Éjszaka a déli égen fölrepült egy óriási üvegvarjú! sárga harangokkal kivilágított óriásmadár, szeme födele nyitva! Mocerognak jégvermekben a fagytüskék; jaj, milyen jó lenne hintón utazni. Szénbányák piros szeme hunyoroghat a hó alatt.

Valahol a nyár gyapjai fákra kötözve, mint a konty, feltaszított felhők pislogón keringenek négyszögletes kockaégen.

A fej odvában, vagy az üreges embertörzsben, ha szalad az ember, zörög a száraz, fűrészes levél sárga fénye. És íme engedetlen, bűnös madarak madár-bitón függenek, szárnyuk lelóg.

Bukott hasonlatok, óra hullott jelzők birkóznak a világbíró ölyvvel, mindhiába. Én, amikor szigony leszek, megsebzem az arcba zárt nevetéseket, hogy kiömöljenek vagy haljanak meg. Többszemélyes koporsók bezúzott tavak alján.

Déli égre ki-mi röpítette?
óriási üvegvarjú röppent,
belül sárga láng világította,
s míg a földön ág se, kő se roppant,
csak a szívem lágy, piros patája,
az dobogott, csak a szívem dobbant,
halkan ütve, mégsem, mégsem rendben:
akkor alvó fagytüskék bozontja
jégvermekben ébrenlétre moccant –
ezer fagyű, ezer jégveremben.

Ki-mi röpítette déli égre?

És kinek világít és mi végre ?

Szakállas, nagy emberek csukaszívet esznek, nyitott kéményekben nyírt füst gömbölyödik.

Törött torkokban se csattognak a szó-ollók, a szavak háromélű ollói, és kövér ládába teszik az embert. Vizek patája az égen. Az ÚR vizei! Világos kövek szakadtak föl a földről, a kakukk mozgásával tartanak ég fele.

Ann a kertben énekel	szerelmem mért nem
havak tűnődő arcán pókok	voltam jó neked
kóválygó hóban surran látom	osonnak farkas-angyalok
	száz angyal ott itt én
	gyalog
szerelmem anna annabelle	a télikertben andalog
felkavart porhó visszahull	hulló havak bent kint
	dalok

FÖLAKASZTOTTÁK A FEGYVERES EMBERT
MAGASRA, HOGY MINT A HARANG NYELVE
ÜSSÖN-VERJEN! ÜSSÖN-VERJEN! JAJ!

ANNABELLE ÉS A BETYÁR

Itt a tél és én meg fogok fagyni.

Mi több már látom is magamat mint zúzmarás
embercsörgőt amelyet a lehetetlen
ütései hajtogatnak a dombokon
vállamban hiúz
harapásának szirma piros pettyes bársonyos
hiúzé reális állat aki most
a fehérerdő szélén álldogál
a jeges sárga avarban és
hallgatózik magába néz

ó ó ruhám is zúzmarás
és vállamon hiúzmarás
hiúz áll hullott lombokon
így csörgök majd
a dombokon
néha magasra fürgeteg
emel majd ottan csörgetek
mint alacsony szárnyon repülő
gyorsnyelvű fakerepelő

Lehull rólam az oltalom.

Így tűnök el
fiatalon
liba vágat
át a tavon
s túl a kökénybokrokon
a túlsó parton sok rokon
integet s arcát kezébe rejti

hatvan

És ezalatt fönt a földön
a földön gyöngypohos gerezden
őszméh hasonlat-bajsza rezzen
kislányokra szemfedőt
terítenek szenvedők
és szaggató fogat keresne
sok gőgpiros ajakcseresznye

számra hősugarak sója dermed
szerelmem gyakran emlegess szerelmem

tekintete hunyorgón elalszik:
sok szemét a kökényfa lehunyja.

Alszik a szélben a kabát.

**ÚGY TÖRT ÖSSZE A KÖLTŐ, MINT FALHOZ VÁGOTT
BŐRZÁKBAN A FINOM ÜVEGHOLMI. ISMÉT AZ
ÉG TEMPLOMA; MOST MÁSKÉPPEN**

Olyan bennem
a volt szerelem mint kongó
láthatár alatt sikongó
megfehéredett nagy madár

ég boltján léptek döngenek
havas szavak ödöngenek
az ég alatt
a szavak egymást kergetik
megfogják megtekergetik
egymást

Úgy lappang itt a dolgokban az ünnep – mint
mennyei lázas halnak
átlátszó kopoltyúja lüktet burkából kibújni
készül puha csillámlás is
lappang az ünnep amint
a fagyni készülő vízben is
úszkál a keménység
megfoghatatlan s majd beborítja
a dolgokat úgy a karácsony mint mandarint a
jószagú érés.

Nagy ünnep van
és meg akarnám nézni
mit hoztak neked „úri rokonaid”
mit hoztak neked számba venném régi játék te
számba vennéd

hatvankettő

csókot hányat kaptál és ajkad számba venném hogy száz
csókot kapjál és jó volna kérni most parancsot
tőled kérést hogy „szeretném hozz narancsot” –

„De olyan narancsot: pirosbelút –”

(mert olyan a narancs vértelen
mint barlangmély denevértelen :
nem érdekes –)

„Az ám narancsot vérbelút
édeset aprót vérbelit.

Mert az én lelkem csak ettől derül
föl igazán s ilyentől szenderül
kis álmra bennem a nyafogás is.”

Hosszú fehér szikrás csillagszóróját
a fagy lóbálja lengeti
s kezéd már nem melengeti
az én kezem.

És kérni téged úgy
hogy tésztát süss nekem kérni úgy
süss nekem tésztát édesre poronyóra

(mert kell nekem csók tészta toronyóra
minden kell minden) tésztát olyant: poronyót
s ne csak édes legyen hanem pirinyót
– de nem nagyon – keserű is mint a mandula
egyetlenem te lelkem o mea blandula
cara animula cara amricula
szeretjük mi egymást úgy szeretjük –
s leszünk mi jó
három halál keresztjének
árnyékával is homlokunkon bizony bizony !

A bizonykodás diónyi meleg teste
meleg kis teste lassan kihül kihül tollát is felborzolja

s kék szemét egyszer
egyszer csak üvegesre nyitja.

De tudtam én
tudtam én hogy így lesz tudtam én már
amikor hároméves voltam
és nem hazudhat ekkorát
aki mint én gyerekkorát
szereti annyira.

Ma nagyon szép nő vagy. De emlékezeted – mely olyan, mint a homok: szétpergő, és csak itt-ott őriz egy-egy színes kavicsot –, emlékezeted bizonyos, hogy őrzí (kék kavicsot) a képet: ott álltok, két kisgyermek, te és a húgod a Délután utcában (kis utca a belvárosban, kertek s a házak falán bordó futórózsa-gömbök tűnődése és valami aranygyapjas-macska-nyújtózása-álmosság az üres utcán), álltok a fehér, ajtótlan, dörmögő épület előtt: a Cukorpor Művek ő, és ablakán néha kihajol valaki, megtölti kinyújtott tenyereteket, mert szívesen adnak édességet (és ti szépek voltatok már akkor, milyen szépek!) a szép kisgyermeknek a kép ott álltok kinyújtott tenyérrel

Léptek az eget zengetik
valakik így üzengetik:
nem nyugszanak!
itt az Ég Templomában a kongó láthatár alatt
a ragyogás
mindig oly súlyos és a pompa
oly nagyerejű s nemcsak a fény de tompa
a lég üregeiből ki-kibúvó
hieriglif madarak röpte
is

hatvannégy

Jaj nehogy valamilyen örömről bárki szeretetéről
lemaradjál
tenyered mindig töltötted volna meg púpos halom
örömmel míg
láttam én már ujjaid
közül mindig is az öröm elszivárog kiszökik örökkön
És valamely távoli
dudora alatt a tér-lepelnek
a Malom-madarak térdepelnek
és kelepel
tu-bii tu-bii to be tu-bii
sötét malom!
és hosszú csőr!
és hosszú láb!
és klappogás
sötét malom!
és vérehulló fecskefű.

Az égbolton még zengenek
a léptek s még lézengenek
hóporral beszórt szavak és dallamok
az ég alatt még de nem sokáig.
Magas tág csarnokokból
a tüskétlen futórózsákra rontanak
haragos denevérek.

A hallgatás.
Az imént is még piros
de pillanat alatt
fehérré vált futórózsasor.
Ilyen vagyok.

Nehéz felhők
mindenre csendet hintenek
– de szórt neszek felköhintenek
a csend mögött.

Szemed is téged is –
kongó messzeség óvja
szemedet s az idő jóhártyájú burka magába zárta
a képet:

Tudod –
tízezer fejét és szárnyát tekergeti körülöttem a sötét
nagy meleg nyelvével arcom megnyalogatja.
Erős fény dobog bennem a termeken által
végig és belső egemen
kettős hold a szemed. És nézd az augusztusi éjjelt
szél keze alatt rozmaring
meg-meghajol fodrozva ring
virágmező.

Mostan Ninglaringbe mielőtt elutaznám
elutaznám a jó Malom-madarakhoz
s írom ez utolsót: olvasom a kínai bölcsét
elválni is úgy kell szelíden írja
ahogy többen is tanították elválni jámbor szeretettel

OLYAN

BENNEM A VOLT SZERELEM MINT KONGÓ
LÁTHATÁR ALATT SIKONGÓ
MEGFEHÉREDETT NAGY MADÁR

bólint a lélek : jámborul
nagy út sötétje rám borul
vár is a hajó engem görcstelen fából finomművű
bárka
mint a sárkány lobogó rőt vitorlái szőtték
knidoszi takácsok *békével utazom én el*
utazom én és fogok látszani is olykor köteleit
hogy rázza a sós szélben vijjogó
köteleit néha látszom majd mint villogó
fölvillogó utazó vörös sárkány az űr sötét vizein

VIII. rész

utazások

TÖREDÉK

Én, amikor rossz, csikorgó úrhajón utaztam
omló mélységek tetején, talpas homályok fölött,
rossz, huzatos hajómat a Gazda ácsolta, s hajlott
háttal utaztam
s a hajó úgy botladozott és rángott, ahogy az ideg
csücske ugrál,
utaztam a rossz, görbe hajón, melynek ablakán
csillagok csőre kocogott zápor –:
akkor szememen át, mint a virágfeje,
belém hajolt az úr, fejét szegény lelkembe fúrta,
s vállamra kezüket fontos mélységek tették.

VIHAR UTÁN ÚJ VIRÁGOK

lásd szívem a dáliák
nagyfala medáliák
hanyatt hulltak mind a kerten
törötten nyakuktekerten
(kertünkben a dáliák
állala medáliák)

jaj lelkem a *holdraforgó*
szirma villog szára forró
hold nyomába hajló arcán
kéken hajlik ki a kvarcláng

lásd szívem a kertbe hajlik
piros sósvízárnyék – zajlik –
egy nagy sósvízi kengurun
utaztam én a tengeren

KÖGYÖKEREK A FAL MELLETT

Ó be különös. *Énekes ragadozómadarakat* tenyésztett
ki, sasokat,
sólymokat, héjákat. Meghívott magához vidékre.
A birtok fölött
egész nap soha sem hallott madárzene-koncert forgott,
mint valami nagy kalap. Wagner- és Bruckner-
asszociációk. És
egy utálatos élmény. Mézédés,
jázminos dallam hallatszott, „elomló fájdalommal és
kéjjel” telt
szirén-trillák felnéztem egy dögkeselyű énekelt

*

A birtokon a homokfutók és általában a járművek
kerekét
különleges módon képezték ki. A kerék külső oldalára
hanglemezt lehetett illeszteni, külön erre a célra
készült óriási lemezeket. A lejátszó kar
vékony, ki tudja, mi mindenre alkalmas tűt tartó
meztelen női karra emlékeztetett.

*

Azt kérded, mi ez a sok szilánk itt. Idd ki ezt. Úgy.
Vérereid,
érzed, lassanként megkeményednek. Úgy is van.
Olyanszerűek lesznek,
mint holmi sötétkék, szörnyen kemény kőből faragott és
simára csiszolt gyökerek: képzelj csak el a nagy
vénákat! Vagy
nézz szét. Szép, vastag ágak. A szív is
megkeményszik: mint

hetven

sötétlila kőbog, olyan lesz. A kisebb erek, a csontok,
a hús és
egyáltalán minden pedig közönséges, de nagyon
finom üveggé
válík. Érzed, igaz ? Ha meg mernél moccanni, olyan
lennél
a repedések miatt, mintha 5000 évet vénültél volna,
vagy
mintha finom hálót dobtak volna rád. És most
veszem a
kalapácsot. A vers itt félb

IX. rész

a Múzeum utcai kisasszony

ARANYKOR

ŐSZ FÁJÁN SÁRGA KENDŐÉGHEGYEN LENG NAGY REMÉNY

Mikor már lehetne önmaga apja-anyja
létének végén a gyermek esze szembenéz
holt gyermeklét – farkasszem s az immár emberész
s szemközt vele a boldog pompa rőtáranyja

majd kékes földdé pereg szét csontunkból a mész
farkasfog föld vegyül össze csillag csont a szén
és oly olajos énrajtam most miként a szín
a fény is : pirossá égett
agyagon a méz

de betelt gyermeklét aranyja piros gyolcson
pereg majd véremlen könnyként fölmetszett Egész
ezer *rőzselángcseppje* kiket ki ne oltson

semmi Koppantó csak az a perc mikor enyész
a teljes nagy bábu *ki végül igen olcsón**
adta majd magát meg s feküdt el
nagy koporsón
kendő leng sárga mi gazdag ősz még a kökény
ő is édesre érett mint mindenik gyümölcs
Hölderlin körtéi s leng leng mint arany kötény

az ősz halld halld halld: holdvízvásznat kendőül ölt
érzed-e pirossá égett véredben a fény
ezen az őszön melyben érett minden s *de* bölcs

hetvenkettő

de bölcs mint sírás Kisöreg fölött a bölcsön
sírás mint vékony pipafüst száll föl sír szegény
ősz fáján sárga kendő-ég-hegyen nagy remény
jaj mibe miféle piros italba töltőn

betelt kor ízét KI JÁRT ITT? lejár a kölcsön?
(túl könnyű pénzen végül, bárhogy is sikoltson)*
fog csillog csont a szén jaj hogyan is süvöltsön
szél forr kendőül jaj mit holdvízvásznat
kendőül
öltsön

THIRD IMPRESSION

A New-Orleans, vagy Dél-Georgia, s minden lánynevű
tartományok,

Dél-Karolina vöröses földjéből kihajló gyapotrengeteg
fehér, száraz fénye a napban, horzsolódó suttogása:
üres és tiszta táj hajlékony fehér vonalai, azután mintha
valahol a közelben, mégis nem-láthatóan gyanta-patak
aludna – tudd, ilyen vagy bennem, édes, és két
palást-kék folt a mezőben, gyapjas hullámok fölött
megdermedt, szárnyait örökre mozdulatlaná nyitó
kék Schmetterling:

így nézel rám magamból, édes, némaság a tájon,
örök, figyelő szem és hallgatás, *a mézmadár hangjának
hiánya*. Látod,
ittén, ahonnan én írok neked, olyan hideg van, fagyottak
az ujjaim és ezért görbe és csúnya betűket írok.

De kezed,
amit ki tudja merre viszel most apró ökölbe szorítva,
kezed, amikor elalszol és sötét és hideg, kutaktól
lyuggatott
tengerpartokkal álmodol, felém nyújtod.

*

Az én éjjelem olyan, mint tömött fürtökben
felaggatott ezüstrókák bennem. Te mostan
egy üres város szélén fehérlő háznál, árvám,
a forгатag hiányát nézed és eltűnődöl
déli oldalba karcolt levélárny-suttogáson :
a ház meszelt falába írott olajfa-lármán,
a fal tövében eprek, gyapjú-táj, arra gondolsz,
a meztelenség téged annyira s úgy takarna,

hetvennégy

mint puha bronzszegekkel melledre ütve érme
takarja melled: ennyit, ó, igaz, ennyit érne.

Szítál a hiány benned és úgy letisztulsz, árvám.
A tófenéken szemcsék s leszállott szép levélként
a homok arcán emlék árnyéka fel-le rezzen
nap-tűk hegyével átszúrt vörös aranyhalaknak.

Csak néha-néha hajlong hajad a tó vizében,
nem fújja szél se (én se), de erre-arra lebben.

*

Egyszer meghalljuk a nagy jégfelületek lélegzetét.

Az ottani

szórt, nehéz világosság pora azokat
nem dermeszti csak, kiket még életükben
fölköltöztettek szép szavakba. Kedvesem, ó, alkonyodik !
mondom majd.

Mi akkor kifele indulunk, Woland
nem kísér el. Aranyesőbokrok világító
két ágát vesszük kezünkbe, vállunkra görbe korcsolyát,
ezüstróka prémje borzong, úgy hanyatlik el a lélek,
üres korsók, félve mondod, szoríts, kedves, elalélek,
az ajtó előtt megállunk, letesszük testünk korsaját.
Kapunál sorban korsók, túl roppant jégmező,
sötét táj, csend, továbblép a hó-vert érkező
lép tovább ott angyal áll fel
ott angyal kiáltoz keservesen
fárad a szem sosincs lehunyva
nincsen lehunyva kisírva sem

X. rész
öt vers Évikének

1954 VII 29
FODOR ÉVIKE
1972 XII 26

korcs vége az évnek ó nyomorult idő
amikor kislányok szőke haja keveredik el fekete földdel:
hogy görgetném beteg tekinteted elé
piros szívem vele játszodj nagyot dobbanó labda
vedd vidd és vele játsszál megromlott agyú szörny
s add vissza
a kislányt
ki ártatlan volt s mindenben nemcsak a lázadásban
teellened akihez hasztalanul én íme most is kiabálok
mint a szélkiáltó
mint az óriás visszahangzó medencék fölött kiabáló
szélkiáltó esős idők tömbjei mélyén

*

kishúgom legalább úgy néztem volna meg az arcod
hogy *most utoljára* –
mert érzem én
akármilyen erős is a gondolat érzem én képessé arra soha
nem lesz:
emléket belülről úgy szememre vetíteni
hogy tükör előtt ha állok láthassam szememben az arcod
– hisz olyan az emlék
mint finom zárt sejt-kazetta kulcsa nincsen
felnyitni soha többé s csak el ne feledjem
benne mi van jaj el nem feledni *ARCOD*

hetvenhat

MÁR SZEMEMBEN SOHA TÖBBÉ ha rád gondolk is
átlátszó marad szemem zöld tenger két keserű cseppje
átlátszó vízmezőkön csak a karcsú fájdalom
bolyong és bujkál a gyász nővére

*

jaj kivel fogom hallgatni én hogy fordulásakor távoli
nehéz kőbolygóknak mint csörren kemény falakhoz
tengerek hűvös vize

*

s láttalak téged mégis (és szánandó remény –):
láthatlak álmomban a külső létre nyíló ablakon
kihajoltam
beburkol téged karcsú zene öröklét óvó balzsama
– úgy simítja rád a hosszú ujjú fájdalom –
pirosfa-hegedű-árnyék átlátszó szirmú dallama

*

és hidd kishúgom egyetlen fogadott húgom:
együtt alszunk majd mi robajló vizek alján
s mint tölcse mélyén kétgyökerű egykelyhű virágnak
álmunkban kergetjük majd ismét együtt a kékszaladású
labdát

KASTÉLY

Ránctalanná feszült ki az éjszaka dobja
fölem, föl-fölpergett rajta sokszikrájú csillagok
árja, régen halott istenek
szerteszóródott szemgolyói a mennyei utakon,
nem-ismert szél görgeti
tovább őket nem-porzó utakon, ahol máskor
csak a nagyrobajú úr szekérének dörgése
veri tajtékos darabokká a csendet,
kertünkben álltam a kupolán-túli szökőkút
fölem hulló villó permetében,
járni sem tudó törpe, és bennem
ugyanakkora, s még nagyobb egek nyíltak legyezőként
egymásra, mint sötétszövetű orchidea széles, fény-
pontocskás levelei, ekkor születél meg,
és fölnőttünk testvéri szeretetben
mi, az Oroszlán jegyében születettek.

*

Húgom tegnap verset írt a tér madaráról,
azután elaludt a drága, úgy burkolta be az alvás,
mint a csönd puha kérge a hangot

*lám, rengeteg, irdatlan szobák piros jégből faragott
falai között
gömb kóborog magától*

hetvennyolc

ezt álmodja a húgom, örül a gömbnek,
és elindul utána,
nézd, még gyönyörűbb gyermek ő, mikor alszik!

*

(...s a láz csipkésre faragott palotájának
túlsó kapuján kilépett a megáradt időbe.)

EL NEM KÜLDÖTT LEVÉL

Ma nagy születésnapot rendeznénk,
eljönnének Juliék, Anna (engem nem zavarna), Gazsi,
Annácska,
de nem lennénk többen, mint nyolcan vagy tízen.
A szoba tele lenne
virágokkal, s én fontoskodnám, hogy olyan ez a
kardvirágtölcsér itt,
mint megfagyott robbanástörpe.

A későbbiek csak halványan rémlenek ; de arra már
biztosan
emlékezem, kérnétek, hogy jósoljak a tenyeretekől,
azután rövid,
borús vita következne és végül is feketekávéból
jósolnék.

A vége pedig az lenne, mint általában, hogy Weöres-
versekből olvasnánk föl; úgy tűnik, én a szép lány halá-
láról szólót olvasnám, ezeket a sorokat:
te sose faggattad önmagad,
hogy mit miért teszel vagy gondolsz. Fény voltál, mely
maga köré
hinti valóját, és nem homály, mely magába süpped.
Akaratlanul mindig mások öröme Voltál. Amerre jártál,
szőkeséged körül megfényesedett a levegő –
ezt olvasnám föl, és emlékeztetném a jelenlevőket,
mennyire olyan ez, mintha rólad írták volna: és hogy
mennyire nem örülünk eléggé annak, hogy a születés-
nap virágokat neked adhatjuk, nem pedig a temetőbe
visszük.

nyolcvan

De a jelenlevők nem ezen gondolkodnának el és nem neked örülnének jobban, hanem, mint általában, engem torkollanának le felháborító ötleteimért; ám még mielőtt ez megtörténék, mielőtt még felocsúdnának, hogy mennyire rossz tréfáról van szó, mindenki arra gondolna, mennyire elképzelhetetlen ez, hiszen te állasz legtávolabb a sötétségtől; arra gondolnának, rólad senkinek nem juthat eszébe, hogy valami közöd lehetne a halálhoz.

KOPJÁFA

Fej háza mikor ég belül
fölfénylenek az ablakok.
Verdes a haj kő elmerül
víz kiapad és szív dadog
mikor suhog a láng belül
s fölfénylenek az ablakok.

Hét tűzkék szárny bent szétterül
kint szőke láng forog s ragyog
lélek is csillog elrepül
kereszt a szemben – ablakok.
Hét égszín szárny ha szétterül
s kint szőke tűz forog-ragyog.

Fej háza mikor ég belül
hét tűzkék szárny bent szétterül
kivilágított ablakok
kint szőke láng forog s ragyog
verdes a haj kő elmerül
a lélek csillog elrepül
víz kiapad a szív dadog
kereszt a szemben – ablakok
mikor suttog a láng belül
hét égszín szárny ha szétterül
fölfénylenek az ablakok
s kint szőke tűz forog-ragyog.

Fönn száll a lélek elviszik
bíborpalástú sas-papok
mire a tűz ott bent elül

sötét a két szem: kék vakok.
Fönn száll a lélek elviszik
bíborban járó sas-papok.
Fej háza mikor ég belül
fölfénylenek az ablakok.

AMIKOR A KERECSEN...

Amikor a kerecsen
átrepül az egeken
s gyorsabb lesz az érverés
hogy a szem az égbénéz
és előnt a szerecsen
öröm mintegy érvelés:
jó repülni mint a gyász
mint a ló a hintaház
homloka mögött kereng
– dörög túl a tenger –
homlok mögött láz dereng
s jó az ár és elnyel.

De jó az éj és kézbevesz!

De jó az éj és kézbevesz
meleg szemével észrevesz
minden kis szó-szilánkot
beléd törött szó-hegyet
s mint a szél a sóhegyet
körbenyal s mint a lángot
eloltja úgy az éjjel.

Velem legyél hát jószerecsen
az Ég legyen velem teremtsé
fejem fölé az Éjjelt.

Halott húgom keresem
jaj mikor a tereken
átrepült a kerecsen

nyolcvannégy

s fölnyílt az Ég sisakja
a szemek födele lehuny
és fények kötele repül:
didergő tenger tűz le.
S a fát hiába rakja
az emberkéz a tűzre.

Hideg szél fúj be kintről.

XI. rész

búcsú barátnőimtől és barátaimtól

A VÁSÁRHELYI AUTÓBUSZ

Mikor majd alvó férjed olyan lesz melletted, mint
hanyattfekvő meleg vászonszobor és
arcának kosara üres lesz, és te fölébehajolsz, akár egy

elhagyott

óriási hegedű fölé: – fog-e egy pillanatra
káprázni a szemed, hogy úgy lásd, mintha
az én arcom lenne ott – ami aztán úgy tűnnék el,
mint a lehúzóskép, szél által lecibált papír; vagy
elmerülne a másik arcban, akár egy ellenséges

tengeralattjáró:

így lesz? igen? nem?

Te el tudnád, te szét tudnád választani majd
fiadból azt, ami tebelőled van, és fiamból azt, ami
énbelőlem van:

mint egy ügyes sebész, és össze is tudnád majd rakni
a te fiadból és az én fiamból, hogy milyen lenne
a *mi fiunk*? Fogod-e majd ilyen szemmel
mérégetni a két fiút egymás mellett?

*

Az autóbusz Vásárhelyen áthalad egy olyan utcán, ahol
minden lakásban egyetlen nagy lámpabúra világít a
szoba közepén – teljesen egyformák ezek a lámpák,
rohan az autó és a melletted változó lakásokban mintha
veled együtt szaladna falakon keresztül

ugyanaz a holdszerű gömb

szobáról szobára.

Mintha minden lány nyitott lakásablak lenne

így keresem bennetek az igazi és egyetlen arcot

VÁZLAT EGY BÚCSÚVERSHEZ

Én mindig, amikor végigfekszem a földön, arcommal a földnek, nyitott szemekkel és szájjal,

amikor mint a kereszt karjait szorítom két karomat a földre: vagy mintha repülnék – ujjaim nyitottak:

kipereg szememen számon és fülelmen keresztül, mint a háromnyakú homokórából, kipereg minden egyes eidolon belőlem, a dolgok mindenik kis hasonmása kipereg, amely énbelém hullott, leválva a tárgyról, mint a gőz vagy az illat, és utoljára ezek a szavak hullanak ki fogaim közül:

szememen és fülelmen köteleket hajítottatok be, hogy egymáshoz és szívemre bogozzátok őket és így rágassatok engem;

de elmetszem én most a köteleket, nagy késsel tapogatózom magamban, belső kezemben élesre fent hosszú kőkés ujjaim szorítják vigyázni nehogy a szív
Brain Salad Surgery –

és amikor hanyattfordulok a földön, mindig, amikor hátamra fordulok, arccal az égnek, eláraszt a világ, ahogy barlangot színültig vízzel tölt meg a dagadó tenger: de *m á s* lesz bennem a világ, mint előbb, amikor ti öntöttétek belém (de jaj, mindig így érzem),

tekintetem két oszlopa tartja a fehér felhős vízkék félgömböt, hogy rám ne omolhassék, nyelvem megnevezi a dolgokat, ez: *ez*, mondja, és az : *az*;

és fogaim lehántják a burkot a szavakról, amelyek meztelenül válnak le számról.

nyolcvannyolc

És lesz úgy, hogy szavaim színtelen üveggolyóként fognak pattogni a föld tetején, és lesz úgy is, hogy puska golyóként ütik át az emberek fejét, hogy gondolattá világosodjanak benne.

A SZÁZTIZENHETEDIK BÚCSÚZÁS

Jól figyelj lélek

*

kérdésekre kell felelned éppen most és
ezeket a kérdéseket nem mások tették
föl s még csak nem is én
(úgy találtam őket az utcán)

*

még egyszer megpróbálkozni verssorok
kapcsaiba szorítani az idegeim hálóján
átcsuszamlót – ezt kellene

*

pátosz képek és hasonlatok nélkül – csak úgy
ahogy tényleg van

*

utolsó összegzés sok hónappal az utolsó vers
után – hányszor írtam én már utolsó verset – de
most
tudok-e még verset írni?

*

Méh dünnyög – ó nem Gilgames
méhei: hol van az már és a tisztás is az
Ég Temploma!

*

kilencven

Lélek nagyon figyelj.

Milyen milyen rég nem nézegettem csontos
nagy fejem belső oldalán a képeket:
olyan rámájuk van mint amilyen az ablakfélfáké

*

Méh kis prémdarázs zizeg ablakok
erezetén üvegartériákon le-föl lüktet
az érveréssel

*

Nem ugrál olajmadár mézpor-jégen,
én találtam ki ezt, Hangyacár léptei sem csoszognak
az eltemetettek fölött, a világosság erkélyein,
harsogó tölcsérfény-trombiták rákszín lobogója alatt
! bőregerek ! bőrcicák és bőrmacskák ! Isten velünk !
homok pereg be az eltemetettek fülén,
és bozontos sünöknek és sasoknak
kör-mén fél-hold-től-te re-cés le-gye-ző-je pi-ros-lik.

*

De ki is alusznak a félholdak,
hogy hét óra hét percre nyújtóztak ki nagy órák
boltíveiben
gót mutatóujjak, ellenkező irányba mutatnak, és ez
megnevetteti az ördögöt.
Szalad szét a mánusokról az értelem, az óra
középső, fekete pók-pontjából bugyogó
kötőtűujjú rend.

*

A hóhér söre.
Szurokcsobogás.
Bogárvigyor.

*

Kinn sókristályos sziporkázó tájfun hozza sok tenyerén
fenyőgyantával torkig tele
hunyorító fahajók szagát és
korcsolyázó pergamentkutyák
fagyott levegőlejtőkön siklanak míg
sötét juhok füléből
alvadt ördögréz nyújtja ki nyelvét és
a feketehimlős áfonyabokrok fölött
a parton gyanakvó kecskebak szakállát
simogatják a csillagok.

*

Érdekes hogy naplemente esetén a föld alatt
megpirosodnak az aranybányák falai
kevés időre rá
a tárnákban zokog a hold hiánya.

*

Légy tiszta önmagadhoz.

TARTALOM

(Tarte á l'homme; v.ö. Emerson, Lake,
and Palmer: Brain Salad Surgery)

I. idő és kovács	
A Világsólyom szeme	öt
A Talajpápa	huszonkettő
II. az Ég Temploma először	
Heaven's Temple	huszonhárom
Kövek napfoltja rajtunk	huszonnyolc
A tükörbagolyról	huszonkilenc
III. a lehetetlen és a tegnap	
A hahota	harminc
Bátyám, Nin	harminchárom
IV. írjon Ön is allegóriát!	
Azt hiszem, a fehér kövön aludtam	harmincöt
A visszatérés	
harmincnyolc	
V. who's who ?	
Sz. G	harminckilenc
A quetzalcoatli koporsókészítő	negyvenegy
Az író és a kerekek	negyvenhárom
VI. menjünk Szentkeresztbányára	
A kéz mélységei és emlékezete	negyvenöt
Találkoznánk a Helytartóval is	ötven
Neved betűi ablakok	ötvenkettő
Kapkodnád te is fejed	ötvenhét
VII. az Ég Temploma másodszor	
Annabelle és a betyár	ötvennyolc
Annabelle és a betyár	hatvan
Úgy tört össze a költő	hatvankettő
VIII. utazások	
Töredék	hatvannyolc
Vihar után új virágok	hatvankilenc
Kőgyökerek a fal mellett	hetven

kilencvenhárom

IX. a Múzeum utcai kisasszony	
Aranykor	hetvenkettő
Third impression	hetvennégy
X. öt vers Évikének	
F. É	hetvenhat
Kastély	hetvennyolc
El nem küldött levél	nyolcvan
Kopjafa	nyolcvankettő
Amikor a kerecsen	nyolcvannégy
XI. búcsú barátnőimtől és barátaimtól	
A vásárhelyi autóbusz	nyolcvanhat
Vázlat egy búcsúvershez	nyolcvannyolc
A száztizenhetedik búcsúzás	kilencven

kilencvennégy